

Arrest

nr. 246 876 van 5 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM *loco* advocaat G. GASPART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 9 september 2019 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 17 september 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd opgesteld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekers door de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 december 2019 aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgemaakt. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werden verzoekers op 10 maart 2020 gehoord (eerste verzoeker en verzoekster) en op 12 maart (tweede verzoeker, zoon van eerste verzoeker en verzoekster).

1.3. Op 30 maart 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 1 april 2020 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van eerste verzoeker luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit San Salvador. U woonde daar met uw ouders en vijf broers en zussen. Uw vader woont sinds zes jaar in de Verenigde Staten maar u heeft sinds lange tijd geen contact met hem. Toen u 23 was trouwde u met E. E. M.d. Q. (OV xxx) en verhuisde u naar Apopa. U had sindsdien nog weinig contact met uw moeder, stiefvader, broers en zussen. U kreeg twee kinderen: A. J. Q. M. (OV xxx) en V. Q. M. N. (OV xxx). Na ongeveer 12 of 13 jaar in Apopa gewoond te hebben verhuisde u naar San Martin. Daar heeft u tien jaar gewoond. U werkte voor het bedrijf T(...) als logistiek medewerker. Het bedrijf trok naar het buitenland en u werd taxichauffeur.

In 2016 werd de zus van uw echtgenote gedood door bendeleden omdat ze zich voor haar werk in het gebied van een rivaliserende bende begaf. Uw vrouw zorgde sindsdien voor de vijf kinderen van haar zus. Uw vrouw werd door bendeleden bedreigd toen ze, vlak na de dood van haar zus, de kinderen ging ophalen omdat ze van het gebied van een rivaliserende bende kwam en omdat de bende vermoedelijk de kinderen wilde inlijven.

Op 25 juli 2019 werd u 's ochtends in uw taxi benaderd door drie bendeleden die u vroegen hen te vervoeren. U weigerde dit te doen omdat u bang was medeplichtig te worden aan hun activiteiten. Ze beledigden u en u reed verder. 's Avonds passeerde u opnieuw op dezelfde plaats. U werd tegengehouden door gewapende bendeleden. Ze zeiden dat u 15 dagen de tijd had om de buurt te verlaten, als u niet vertrok zouden ze u en uw gezinsleden vermoorden. U verkocht uw wagen en regelde paspoorten en vliegtickets voor u en uw gezinsleden.

Op 8 september 2019 verliet u het land en kwam u naar België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2019.

U vreest dat uw kinderen bij terugkeer het slachtoffer zullen worden van het bende geweld.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: de paspoorten van u, uw vrouw en uw kinderen, de identiteitskaart van u, uw vrouw en uw zoon, uw reisdocumenten, het verkoopdocument van de wagen, de overlijdensakte van de zus van uw vrouw, een aanbevelingsbrief van uw vorige werkgever en een verklaring die u aflegde bij uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Zo blijkt uit uw verklaringen dat de zus van uw echtgenote in 2016 gedood werd door bendeleden omdat ze zich voor haar werk in de zone van een rivaliserende bende begaf. Toen uw echtgenote de kinderen van uw zus meenam werd ze door bendeleden bedreigd (CGVS 1923829, p. 13). Hierna gingen uw

echtgenote en u niet meer terug naar die wijk en hebben jullie geen problemen meer gehad door dit incident. De opmerking van uw echtgenote dat ze bedreigd werd omdat ze dacht dat de bendeleden de kinderen van haar zus wilden inlijven (CGVS 1923829B, p. 10), blijkt louter een veronderstelling van harentwege die niet gestoeld is op enige concrete aanwijzing of gebeurtenis. Na deze gebeurtenis bleven jullie nog meer dan drie jaar probleemloos in dezelfde woning wonen, en leidden jullie een normaal leven. Mocht er al een vrees of risico kunnen worden afgeleid uit uw verklaringen hierover, dan blijkt dit anno 2020 niet langer actueel. Bijgevolg kan uit dit element niet afgeleid worden dat u een nood aan internationale bescherming heeft.

U verklaarde dat u door bendeleden werd tegengehouden toen u met de taxi aan het rijden was. Ze vroegen u om hen te vervoeren en u weigerde dit te doen (CGVS 1923829, p. 10), wat, gelet op de reputatie van de bendes van El Salvador, weinig aannemelijk is. Toen u gevraagd werd waarom u hen niet wilde vervoeren, antwoordde u dat wist tot wat de bendes in staat zijn en dat u niet betrokken wilde raken in hun activiteiten (CGVS 1923829, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u weigerde om deze bendeleden te vervoeren. De het risico dat u betrokken zou raken bij een misdaad of ontvoering was namelijk minder erg dan de problemen die u kon hebben met de bendeleden achteraf door uw gebrek aan medewerking. Deze onaannemelijkheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Verder verklaarde u nog dat u als taxichauffeur met een Kia Forte reed, daarvoor had u een Hyundai Accent (CGVS 1923829, p. 7). Uw echtgenote verklaarde echter dat u met een Nissan Centra reed (CGVS 1923829B, p. 6). Ook deze tegenstrijdige verklaringen breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de bendeleden van u eisten dat u zou verhuizen uit uw wijk, omdat u niet inging op hun eis om hen te vervoeren met uw taxi (CGVS 1923829, p. 10). U begon daarop meteen uw vertrek uit het land voor te bereiden. Het is weinig aannemelijk dat u niet probeerde, of ten minste overwoog, om te verhuizen naar een andere wijk. Ze gaven u immers 15 dagen te tijd om de wijk te verlaten en zich ergens anders te vestigen. Ook deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang.

Het moet worden opgemerkt dat u na 25 juli 2019 nog anderhalve maand in uw huis bleef wonen, ruimschoots langer dan de 15 dagen die u gegeven waren. In die tijd verkocht u uw auto, regelde u de paspoorten en de vliegtickets en ging u een verklaring afleggen bij uw advocaat (CGVS 1923829, p. 10). Het is niet aannemelijk dat u telkens opnieuw uw wijk verliet en de bende passeerde zonder hierdoor enig probleem te ondervinden. Het is bovendien ook niet aannemelijk dat u zelf besliste het risico te nemen om steeds opnieuw langs die bende te passeren. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt nog meer op de helling gezet door deze onaannemelijkheden.

Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat ze niet weet welke bende er actief is in uw buurt (CGVS 1923829B, p. 6), wat niet aannemelijk is gezien de macht van de bendes in El Salvador. Ook op de vraag welke bende u bedreigde, moet uw echtgenote het antwoord schuldig blijven (CGVS 1923829B, p. 9). Dat uw echtgenote niet weet door welke bende u bedreigd werd is erg onwaarschijnlijk, gezien het de reden van uw vertrek betreft. Het is niet aannemelijk dat uw echtgenote hiervan niet op de hoogte is, te meer omdat u verklaarde dat de bendeleden met graffiti hun territorium aanduiden (CGVS 1923829, p. 11).

Het moet verder worden opgemerkt dat u na het incident nog anderhalve maand in El Salvador bleef wonen zonder problemen te ondervinden. U bleef in uw huis wonen en verliet meermaals de wijk waarbij u langs de bendeleden passeerde (CGVS 1923829, p. 10). Gevraagd waarom u nog zo lang wachtte vooraleer te vertrekken, antwoordde u dat de tickets duur waren en dat u genoeg geld moest verzamelen om met het hele gezin te kunnen vertrekken (CGVS 1923829, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u op 1 augustus al over de nodige reisdocumenten beschikte (CGVS 1923829, p. 10). Deze elementen bieden geen afdoende verklaring voor uw laattijdig vertrek. Uit deze houding kan niet afgeleid worden dat u een nood had aan internationale bescherming.

U haalde verder aan dat u vreest dat uw kinderen het slachtoffer zullen worden van het geweld door de bendes in El Salvador als u zou terugkeren naar het land (CGVS 1923829, p. 14). U bracht geen concrete elementen aan om deze bewering te staven. Uit deze verklaring blijkt niet dat uw kinderen persoonlijk gevisieerd zouden worden zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat ze een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Voorts kan volledigheidshalve nog worden opgemerkt dat uw profiel als taxichauffeur op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen. De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: *Situation Sécuritaire* van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ook de documenten die u neerlegde kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. U legde paspoorten en identiteitskaarten neer van uw gezinsleden. Hieruit kunnen hoogstens uw identiteit, nationaliteit en herkomst afgeleid worden, die hier niet betwist worden. De reisdocumenten ondersteunen uw verklaringen over uw reisroute, die hier niet ter discussie staat. U bracht de overlijdensakte van de zus van uw echtgenote mee. De dood van uw schoonzus wordt hier niet betwist, maar er kan geen nood aan internationale bescherming in uw hoofd of in hoofd van uw gezinsleden worden uit afgeleid. Daarnaast legde u een document neer waaruit blijkt dat u uw wagen verkocht op 29 juli 2019. Uit dit document kan enkel afgeleid worden dat u uw wagen verkocht, maar niet omwille van welke redenen. De bewijswaarde ervan is dan ook eerder laag. Verder legde u een aanbevelingsbrief neer van uw werkgever T(...). Ook over dit element bestaat hier geen twijfel.

Ten slotte legde u een verklaring neer over uw problemen die u aflegde bij een notaris. Aangezien dit document gebaseerd is op uw eigen verklaringen is de bewijswaarde ervan laag. Verder kan deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien verklaarde u zelf dat dit document werd opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, wat de bewijswaarde ervan nog meer onderuit haalt (CGVS 1923829, p. 12).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van verzoekster luidt als volgt :

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in San Salvador. U woonde eerst in Apopa en later in San Martin. U heeft twee broers en een zus. U bent getrouwd met R. A. Q. M. (OV xxx) en heeft twee kinderen: A. J. Q. M. (OV xxx) en V.Q.M.N. (OV xxx). Uw man werkte voor het bedrijf T(...) als logistiek medewerker. Het bedrijf trok naar het buitenland en hij werd taxichauffeur.

In 2016 werd uw zus gedood door bendeleden omdat ze zich voor haar werk in het gebied van een rivaliserende bende begaf. U zorgde sindsdien voor de vijf kinderen van uw zus. U werd door bendeleden bedreigd toen u, vlak na de dood van uw zus, de kinderen van uw zus ging ophalen omdat ze van het gebied van een rivaliserende bende kwamen en omdat de bende vermoedelijk de kinderen wilde inlijven.

Op 25 juli 2019 werd uw man 's ochtends in zijn taxi benaderd door drie bendeleden die hem vroegen hen te vervoeren. Hij weigerde dit te doen omdat hij bang was medeplichtig te worden aan hun activiteiten. Ze beledigden hem en hij reed verder. 's Avonds passeerde hij opnieuw op dezelfde plaats. Hij werd tegengehouden door gewapende bendeleden. Ze zeiden dat hij 15 dagen de tijd had om de buurt te verlaten, als hij niet vertrok zouden ze u en uw gezinsleden vermoorden. Hij verkocht zijn wagen en regelde paspoorten en vliegtickets voor u en uw gezinsleden.

Op 8 september 2019 verliet u het land en kwam u naar België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2019.

U vreest dat uw kinderen bij terugkeer het slachtoffer zullen worden van het bende geweld.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde uw echtgenoot volgende documenten neer: de paspoorten van u, zichzelf en uw kinderen, de identiteitskaart van u, zichzelf en uw zoon, uw reisdocumenten, het verkoopdocument van de wagen, de overlijdensakte van uw zus, een aanbevelingsbrief van zijn vorige werkgever en een verklaring die hij aflegde bij uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig beroept op dezelfde asielmotieven als uw man, R. A. Q. M.. Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Gezien u zich volledig op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden:

" (...)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten opzichte van tweede verzoeker (zoon van eerste verzoeker en verzoekster) luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Salvadoraanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in San Salvador. U woonde eerst in Apopa en later in San Martin, bij uw ouders: R. A. Q. M. en E.E.M. d.Q. (beiden OV xxx) U heeft een zus: V. Q. M. N. (OV). Uw vader werkte voor het bedrijf T(...) als logistiek medewerker. Het bedrijf trok naar het buitenland en hij werd taxichauffeur.

In 2016 werd uw tante (zus van uw moeder) gedood door bendeleden omdat ze zich voor haar werk in het gebied van een rivaliserende bende begaf. Uw moeder zorgde sindsdien voor de vijf kinderen van uw tante. Uw moeder werd door bendeleden bedreigd toen ze, vlak na de dood van haar zus, de kinderen van haar zus ging ophalen omdat ze van het gebied van een rivaliserende bende kwamen en omdat de bende vermoedelijk de kinderen wilde inlijven.

Op 25 juli 2019 werd uw vader 's ochtends in zijn taxi benaderd door drie bendeleden die hem vroegen hen te vervoeren. Hij weigerde dit te doen omdat hij bang was medeplichtig te worden aan hun activiteiten. Ze beledigden hem en hij reed verder. 's Avonds passeerde hij opnieuw op dezelfde plaats. Hij werd tegengehouden door gewapende bendeleden. Ze zeiden dat hij 15 dagen de tijd had om de buurt te verlaten, als hij niet vertrok zouden ze u en uw gezinsleden vermoorden. Hij verkocht zijn wagen en regelde paspoorten en vliegtickets voor u en uw gezinsleden.

Op 8 september 2019 verliet u het land en kwam u naar België. U diende hier een verzoek om internationale bescherming in op 17 september 2019.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde uw vader volgende documenten neer: de paspoorten van u, en uw ouders, de identiteitskaart van u, en uw ouders, uw reisdocumenten, het verkoopdocument van de wagen, de overlijdensakte van uw tante, een aanbevelingsbrief van zijn vorige werkgever en een verklaring die hij aflegde bij uw advocaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u zich volledig beroept op dezelfde asielmotieven als uw vader, R. A. Q. M. Bij de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming werd reeds geoordeeld dat hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Gezien u zich volledig op dezelfde elementen beroept, kan voor u dezelfde beslissing genomen worden:

"(...)."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf,

de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Tevens werpen verzoekende partijen een beoordelingsfout op.

Verzoekende partijen vangen aan met het geven van een samenvatting van de motieven van de bestreden beslissingen en een theoretische uiteenzetting over de principes voor de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Vervolgens voeren zij het volgende aan wat betreft de geloofwaardigheid van de door hen aangehaalde feiten en gebeurtenissen:

“Verwerende partij stelt dat zij al heeft geoordeeld dat het relaas van verzoekers broer ongeloofwaardig is en dat er dus ook geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers relaas.

Verwerende partij maakt een uiterst subjectieve appreciatie wanneer zij stelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoeker weigerde de bendeleden te vervoeren. Zij acht het risico verwikkeld te geraken bij een misdaad of ontvoering kleiner dan het risico vervolgd te worden omwille van de weigering. De appreciatie van verwerende partij is door niets gestaafd. Zij kon evengoed het tegengestelde beweren, had verzoeker een andere keuze gemaakt.

Wanneer de samenwerking van verzoeker wordt gevraagd staat hij voor een moeilijke keuze.

Gezien de reputatie van de bendes in El Salvador weet hij zo goed als zeker dat hij bijdraagt aan het plegen van een misdaad. Het risico bestaat ook dat hij zich in een zekere zin medeschuldig zou maken aan een misdaad, aangezien hij bijdraagt aan het plegen van dit misdrijf door de bendeleden te vervoeren.

Waar verwerende partij stelt dat dit minder problematisch zou zijn voor verzoeker dan het vervoer te weigeren gaat zij naast het feit dat de medeplichtigheid van verzoeker door de bende ook een drukmiddel tegen verzoeker zou gebruikt kunnen worden.

Zij gaat naast het feit dat verzoeker vreest dat de bende het niet zou laten tot één transport maar dat hij hierna niet meer achteruit zou kunnen gaan en hen steeds meer diensten zou moeten leveren.

Zij gaat naast het feit dat dit op zich ook een risico is voor verzoeker in het kader van zijn werk.

Het is dus niet irrationeel voor verzoeker, die een eerlijke burger die de wet naleeft, geen contacten heeft met de bendes in El Salvador et uiteraard strafrechtelijke problemen tracht te vermijden, om niet in te gaan op de vraag van de bendeleden. Op het moment zelf is dit de enige keuze die toelaat om niet geïmpliceerd te raken in de criminele activiteiten van de bende. Deze keuze is niet irrationeel.

Verwerende partij is niet duidelijk wanneer zij onderlijnt dat verzoekster de merk en model van verzoekers auto niet kent. Het is niet te begrijpen wat verwerende partij hieruit concludeert, zeker gezien het werk als taxichauffeur van verzoeker niet in vraag wordt gesteld, gestaafd wordt door verzoekers verklaringen en de neergelegde documenten. Men ziet niet in welk deel van het relaas ongeloofwaardig zou zijn op basis van deze tegenstrijdigheid.

Daarenboven heeft verzoeker uitgelegd dat hij vaak een nieuwe wagen moest kopen, omdat het rendabeler is om een wagen redelijk snel weer doorverkopen (CGVS R(...), p. 7). In zijn loopbaan heeft hij zowel met een Kia, en Hyundai als een Nissan gereden. Dat verzoekster het merk en model van de laatste auto verward maakt het relaas niet ongeloofwaardig.

Verzoekende partij kon niet verhuizen. Uit de informatie van verwerende partij blijkt dat het bijzonder gevaarlijk is, en eigenlijk bijna onmogelijk is te verhuizen naar een wijk waar een rivaliserende bende de controle heeft.

Daarnaast blijkt het ook dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt, het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene.

Een verhuis was dus geen optie voor verzoeker.

Zeker gezien het feit dat de zus van verzoekster vermoord werd door bendeleden louter omdat zij werkte in een wijk onder de controle van een andere bende dan de bende die de wijk van haar woonplaats controleerde. Verzoekers zijn dus bewust dat verhuizen geen oplossing is.

Verzoeker wenst nog eens te herhalen dat hij de 15 dagen die hij kreeg gebruikte om zoveel mogelijke dingen te regelen.

Uiteraard bleef het een risico om buiten zijn veilige colonia te gaan, maar verzoeker moest een overweging maken tussen de noodzakelijkheid om zijn familie in veiligheid te brengen en het risico dat hij nam. Daarnaast nam hij verschillende voorzorgmaatregelen om dit risico te verminderen.

Hij vroeg hulp aan een vriend voor de passpoorten en de vliegtuigtickets (CGVS, p. 11) en verliet zijn wijk enkel wanneer het noodzakelijk was, in een auto met getinte ramen. De buitenstaanders konden dus niet zien wie in de auto aanwezig was.

Verzoekers echtgenoot spendeerde haar tijd voornamelijk in de colonia en kwam niet in contact met de bendes, waardoor haar concrete kennis van de bendes beperkt is. Op zich is dit niet voldoende om te besluiten dat het relaas ongeloofwaardig is.

Dat verzoeker niet onmiddellijk het land kon verlaten is te wijten aan het feit dat er geen vlucht beschikbaar was waar hij een ticket kon boeken voor zijn hele familie, zijnde 4 personen, ofwel waren de beschikbare plaatsen niet betaalbaar. Daarenboven kon verzoeker enkel via Iberia reizen, want voor de andere vluchten naar Europa moest hij over een visum beschikken,

aangezien deze vluchten via Mexico of de Verenigde Staten vliegen. Zijn keuzes waren door deze omstandigheden en door de zijn financiële situatie beperkt.

Het relaas van verzoeker en de gekregen bedreigingen moeten dus als geloofwaardig worden geacht.”

Verzoekende partijen wijzen er vervolgens op dat in de context van El Salvador het feit dat men slachtoffer is van de bendes een zwaarwichtig feit is dat een gegronde vrees impliceert en een reëel risico inhoudt om het slachtoffer te worden van erge mensenschendingen, zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), zonder dat er een bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is.

Verzoekende partijen stellen dat zij reeds het slachtoffer waren van bedreigingen en menen dat de ernst van de incidenten die zij in El Salvador ondergaan hebben en de impact daarvan onmogelijk onderschat kunnen worden en in overweging moeten worden genomen, waarna zij verwijzen naar artikel 48/3, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 48/7 van diezelfde wet. Deze laatste bepaling houdt een omkering van de bewijslast in, in die zin dat bij reeds ondergane vervolging of ernstige schade of bij ondergane bedreiging daarmee, de commissaris-generaal, en na eventueel beroep de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met hervormingsbevoegdheid, het tegenbewijs dient te leveren van “goede redenen” om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Verzoekende partijen stellen dat zij twee keer met de dood werden bedreigd, waarvan een keer met een vuurwapen, en zijn ervan overtuigd dat dit op zich, en zeker in de Salvadoraanse context, zwaarwichtige feiten zijn. Aangezien zijn verklaringen aantonen dat verzoeker reeds slachtoffer was van feiten van bedreigingen vanuit de *pandilla* moet worden vermoed dat deze bedreigingen opnieuw zullen plaatsvinden in geval van terugkeer, aldus verzoekende partijen, die nog stellen dat dit in het bijzonder het geval is nu uit de objectieve informatie inzake de situatie in El Salvador blijkt dat deze gebeurtenis een groot risico op toekomstige vervolging met zich meebrengt. Verzoekende partijen wijzen op de algemene context in El Salvador die wordt gekenmerkt door een heel hoog niveau van geweld als gevolg van een gewapende strijd tussen bendes (de *mara's* of *pandilla's*) onderling en tussen de bendes en de veiligheidsdiensten (politie en leger). De bendes zijn overal aanwezig, zowel in ruraal als stedelijk gebied, en zijn actief in, volgens sommige schattingen, 247 van de 262 gemeentes van het land. Als gevolg van deze situatie en de extreme mate en vormen van geweld die er op onophoudelijke wijze plaatsvinden, wordt El Salvador door talrijke gezaghebbende organisaties en bronnen beschouwd als een van de meest gewelddadige landen ter wereld. Verzoekende partijen verwijzen hiervoor naar de COI Focus “El Salvador. Situation Sécuritaire” van 15 juli 2019, waarin een aantal categorieën van personen die in El Salvador een verhoogd risico lopen om het doelwit te worden van “bendegeïntegreerd” geweld worden opgesomd. Zij voeren aan dat verzoeker deel uitmaakt van deze risicocategorieën, gezien hij geweigerd heeft een transport te doen voor de bendeleden, met als gevolg dat verzoekers een bijzonder hoog risico lopen om als gevolg hiervan problemen te ondervinden. Verzoeker wordt immers gezien als een persoon in overtreding van de regels van de bende of zich verzettend tegen hun gezag, het weigeren van een gevraagde dienst of transport wordt als een daad van verzet beschouwd en kan leiden tot de verdwijning van of moord op de betrokkene. De organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Dit uit zich in het feit dat wie verhuist of zich als nieuwkomer in een wijk vestigt mogelijk het voorwerp uitmaakt van een onderzoek door de heersende bende, die de situatie van deze persoon checkt bij de bendeleden van de kolonie van oorsprong van de betrokkene. Eens men bij de bende als individu in een negatief daglicht komt te staan, is de kans dan ook reëel dat deze informatie bewaard wordt en in geval van terugkeer naar El Salvador, van zodra men in contact komt met leden van diezelfde bende, boven komt drijven, aldus verzoekende partijen. Verzoekende partijen betogen nog dat objectieve informatie bevestigt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals

afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden, en verwijzen hiertoe naar de voornoemde COI Focus, naar de COI Focus Salvador: *"Retour au pays des ressortissants"* van 12 juli 2019 en van 9 januari 2020, de *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador"* van UNHCR van maart 2016, het *"Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador"* van UN Human Rights Council van 2018, de *"Issue paper: El Salvador: Information Gathering Mission Report -Part I: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption"* van Immigration and Refugee Board of Canada van september 2016 en het rapport *"Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse"* van Human Rights Watch van 5 februari 2020. Verzoekende partijen besluiten dat in het licht van deze informatie kan worden aangenomen dat zij een groot risico lopen om in geval van terugkeer de gevolgen te ondervinden van het feit dat verzoeker weigerde een dienst te leveren aan de bende en achten het, rekening houdende met het bestaan van dit risico, absoluut geen optie om naar El Salvador terug te keren.

Verder wijzen verzoekende partijen er nog op dat het een algemeen principe is dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming een toekomstgericht onderzoek vereist. Met verwijzing naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) en naar het *"Handbook and Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status"* van UNHCR, stellen verzoekende partijen dat bescherming niet alleen dient te worden geboden aan personen die reeds werden vervolgd, maar ook aan de personen die het risico lopen te zullen worden vervolgd. Hetzelfde geldt volgens hen voor het onderzoek naar het reëel risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Het onderzoek van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) mag zich dus niet beperken tot het onderzoek naar de geloofwaardigheid of de ernst van de door verzoekers aangehaalde feiten. Het CGVS moet ook nagaan of er voor verzoekende partijen, op basis van hun persoonlijke situatie, een risico bestaat op toekomstige vervolgingen of ernstige schade in geval van terugkeer. Hoewel een risicoprofiel meestal niet voldoende is om te besluiten dat er een nood is aan internationale bescherming moet dit profiel volgens verzoekende partijen wel worden betrokken in de risicobeoordeling en het cumulatief effect ervan. Het CGVS kan dus niet elk profielelement onderzoeken en besluiten dat deze op zich niet volstaan om internationale bescherming toe te kennen maar moet het cumulatief effect van alle persoonlijke omstandigheden ook in overweging nemen. Verzoekende partijen citeren vervolgens uit een arrest van de Raad waaruit zou blijken dat terugkeer in El Salvador een complex gegeven is dat door verschillende factoren kan worden beïnvloed, waaronder het profiel van de verzoeker, en dat de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht dienen te worden onderzocht. Hoewel een individuele beoordeling uiteraard imperatief blijft, is het erkennen van een bepaald risicoprofiel niet zonder invloed op de beoordeling van het risico in geval van terugkeer, aldus verzoekende partijen, die menen dat hoe hoger het risicoprofiel is, hoe ruimer het voordeel van de twijfel toegepast moet worden. Met verwijzing naar de COI Focus *"Salvador. Retour au pays des ressortissants"* van 12 juli 2019 en deze van 9 januari 2020 betogen verzoekende partijen verder dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Enkel de IOM meldt dat zij geen weet hebben van personen die na terugkeer problemen ondervonden met de bendes, maar geeft wel toe dat de ondersteuning ingewikkeld is aangezien er regio's zijn die zo onveilig zijn dat zij er zich niet verplaatsen. Daarboven stelt IOM dat zij geen informatie bijhouden in verband met de veiligheidssituatie van terugkeerders omdat vrijwillige terugkeer met ondersteuning enkel gebeurt voor gevallen waar het bestaan van een veiligheidsrisico onderzocht werd en er besloten werd dat er geen veiligheidsrisico bestond. Daarnaast halen verzoekende partijen aan dat Veronica Reyna stelt dat de personen die terugkeren zich in dezelfde situatie zullen bevinden als andere Salvadoranen, maar dat zij er wel aan toevoegt dat er een verhoogd risico bestaat indien blijkt dat hun koopkracht verbeterd is, wat ook het standpunt is van Karla Rodriguez en een onderzoeker van de UCA en wordt bevestigd door Human Rights Watch. Verzoekende partijen menen dat dit niet tegenstrijdig is met de andere informatie die stelt dat het doorslaggevend risicoverhogend element de perceptie is, in hoofde van de bendeleden die in de wijk van herinstallatie actief zijn, dat de persoon economische middelen heeft. Deze perceptie bestaat volgens verzoekende partijen frequent wanneer iemand uit het buitenland komt en/of er familieleden heeft, wat voor hen het geval is, wat zij bevestigd achten door de COI Focus *"El Salvador: Retour au pays des ressortissants"* van 9 januari 2020 waaruit zij vervolgens citeren. Het bestaan van een verhoogd risico in geval van terugkeer blijkt volgens verzoekende partijen heel duidelijk uit de inhoud van het voornoemde rapport van Human Rights Watch waarin er monitoring werd gedaan van moorden en andere bedreigingen of aanvallen van personen die na een verblijf in het buitenland naar

El Salvador gedeporteerd worden en dat de informatie van de "*speciale rapporteur van de Verenigde Naties over Mensenrechten*" bevestigt. Verzoekende partijen concluderen dat op basis van deze informatie moet worden besloten dat zij een risico op vervolging of op ernstige schade in geval van terugkeer voldoende aannemelijk hebben gemaakt.

Verder laten verzoekende partijen gelden dat uit alle beschikbare informatie blijkt dat de Salvadoraanse autoriteiten ofwel niet in staat zijn ofwel niet bereid zijn om een daadwerkelijke bescherming te bieden aan de personen die slachtoffer zijn van de bendes, ter staving waarvan zij citeren uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016, de COI Focus "*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*" van 9 januari 2020 en de COI Focus "*El Salvador. Situation Sécuritaire*" van 15 juli 2019 en verwijzen naar het voornoemde rapport van Human Rights Watch. Er is dus geen bescherming mogelijk door de nationale autoriteiten.

Tevens wijzen verzoekende partijen erop dat ook een hervestiging op een andere locatie in El Salvador hen geen veiligheid kan bieden. Aangezien zij niet tot de hogere sociale klassen behoren, maar tot de middenklasse, zijn zij niet in staat om zich op een plaats te vestigen waar de bendes niet aanwezig zijn (beveiligde wijken), aldus verzoekende partijen, die ook nog herhalen dat zij bij een hervestiging het voorwerp zullen vormen van een onderzoek door de daar aanwezige bendeleiden en citeren uit het voornoemde recente rapport van Human Rights Watch, dat volgens hen bevestigt dat interne hervestiging uiterst moeilijk en gevaarlijk is. Verzoekende partijen zijn dan ook van mening dat de specifieke gebeurtenissen die zij ondergingen in El Salvador ertoe leiden dat zij in geval van terugkeer naar El Salvador een reëel risico lopen om als gevolg hiervan vervolgd of ernstig geschaad te worden, zonder dat zij zich elders in El Salvador aan dit gevaar kunnen onttrekken.

Daarnaast stellen verzoekende partijen dat uit verschillende bronnen blijkt dat de bendes in El Salvador niet als louter gemeenrechtelijke criminele actoren opereren, maar dat zij wel degelijk de voorbije jaren in grote mate gepolitiseerd zijn en als een parallelle autoriteit, naast de staat, functioneren, zodat zij zonder enige twijfel een actor bedoeld in artikel 48/5, § 1, b) of c) van de Vreemdelingenwet vormen. Een vorm van verzet tegen deze autoriteit vormt wel degelijk de uiting van een politieke overtuiging, met name het standpunt dat men de bendes niet in deze positie wil bestendigen, aldus verzoekende partijen, die menen dat de weigering om te gehoorzamen aan de bendes en met hen mee te werken, gezien wordt als een vorm van verzet tegen de bende als semi-autoriteit. Vervolgens citeren verzoekende partijen uit de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 en menen zij dat UNHCR exact hetzelfde besluit in haar richtlijnen over Honduras en Guatemala. Verzoekende partijen zijn er dan ook van overtuigd wel degelijk vervolging te vrezen omwille van hun politieke overtuiging, in de zin van het Verdrag van Genève. Minstens maken zij naar eigen zeggen deel uit van de sociale groep van de personen die zich omwille van gewetensredenen verzetten tegen de bestendiging van de macht van de bendes in El Salvador.

Ten slotte verwijzen verzoekende partijen voor de interpretatie van het begrip "*gewapend conflict*" uit artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 in de zaak C-285/12, "*Diakité t. Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*", naar de conclusie van de advocaat-generaal in deze zaak en naar het standpunt van UNHCR. Zij wijzen erop dat er in de COI Focus over de veiligheidssituatie in El Salvador een compilatie van uiteenlopende analyses over de aard van het geweld wordt aangegeven, maar dat er geen specifieke analyse wordt gemaakt van de kwalificatie van deze situatie ten opzichte van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De notie van gewapend conflict zoals bedoeld in deze bepaling moet volgens hen autonoom worden toegepast en niet naar analogie met de definitie van de notie gewapend conflict in het kader van het internationaal humanitair recht. Zij voeren aan dat de veiligheidssituatie, de tactieken, strategieën en doelwitten van de bendes in El Salvador na 2015 sterk evolueerden, dat daar waar zij vroeger voornamelijk criminele doelen hadden blijkt dat zij nu ook politieke ambities hebben en controle wensen te hebben over regio's en gebieden en vooral bevolkingen, dat zij ook de directe strijd zijn aangegaan met de officiële veiligheidsdiensten van het land, dat de veiligheidssituatie in El Salvador geëvolueerd is van wijdverspreide criminaliteit naar een gewapend conflict tussen bendes onderling en tussen de bendes en de overheid, dat de bendes in El Salvador een zekere organisatie kennen en toegang hebben tot wapens die gebruikt worden in gewelddadige acties tegen de bevolking enerzijds en de overheid anderzijds, en de ambitie hebben om territorium en bevolkingen te controleren, dat het niveau van het geweld op het niveau of hoger is dan het niveau van geweld in conflictzones, dat het niveau van geweld ook diepgaande gevolgen heeft voor het publiek leven, van beperkingen in mobiliteit van burgers tot een groot aantal gedwongen verplaatsingen (jaarlijks 4 à 5% van de bevolking), dat de

defensie-minister van El Salvador zelf de veiligheidssituatie in El Salvador als gewapend conflict heeft gekwalificeerd, en dat de GIWPS besluit dat er ernstige aanwijzingen zijn om te besluiten dat ook in het internationaal humanitair recht de situatie als een gewapend conflict moet worden gekwalificeerd. Gezien het bestaan van hoge aantallen slachtoffers, het inzetten van het leger tegen de bendes, de gebruikte strategieën en tactieken van zowel de bendes als de overheid, het niveau van organisatie van de bendes, hun effectieve territoriale controle, de impact van de veiligheidssituatie op het leven van de burgers en op het publiek leven in het algemeen, moet ook volgens verzoekende partijen worden besloten dat er in El Salvador een conflict plaatsvindt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen wijzen er nog op dat de ernst van het geweld in El Salvador wordt gedocumenteerd in de informatie van het CGVS, dat El Salvador één van de gevaarlijkste landen ter wereld is, waarschijnlijk zelfs het gevaarlijkste land ter wereld, en dat niemand, behalve de hoogste sociale klassen, aan de invloed en de gewelddaden van de bendes kan ontsnappen. Zij stellen ook persoonlijke omstandigheden te vertonen die het risico om het slachtoffer te worden van het bende-geweld in El Salvador verhogen. Zij behoren namelijk niet tot de hogere klassen, hebben het land verlaten en zullen door de bendes onderzocht worden in geval van terugkeer en waren eerder al het slachtoffer van de bendes in El Salvador. Om deze redenen menen zij dat hen het statuut van subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekers voegen bij het verzoekschrift volgende stukken:

- de COI Focus “*Salvador. Retour au pays des ressortissants*” van 12 juli 2019 (stuk 3);
- het rapport “*Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*” van Human Rights Watch van februari 2020 (stuk 4);
- het artikel “*Political Refugees from El Salvador; Gang Politics, the State en Asylum Claims*” van P. J. McNamara in *Refugee Survey Quarterly*, 2017, n°36, p. 1-24 (stuk 5);
- het “*Rapport de la Rapporteuse spéciale sur les droits de l’homme des personnes déplacées dans leur propre pays concernant sa visite en El Salvador*” van Nations Unies, Assemblée Générale, Conseil des droits de l’homme van 23 april 2018 (stuk 6);
- het persartikel “*La Fiera Armada de El Salvador condena el asesinato de cuatro militares*” uit *La Vanguardia* van 29 april 2019 (stuk 7);
- de “*Policy Brief, Gang Violence as Armed Conflict: A New Perspective on El Salvador*” van A. Applebaum en B. Mawby, GIWPS, november 2018 (stuk 8).

Elders in hun verzoekschrift citeren verzoekers uit:

- UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims Relating to Victims of Organized Gangs*, Geneva, maart 2010;
- UNCHR, *Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*, maart 2016;
- UN Human Rights Council, *Report of the Special Rapporteur on extrajudicial, summary or arbitrary executions on her mission to El Salvador*, 2018;
- Immigration and Refugee Board of Canada, Issue Paper: *El Salvador: Information Gathering Mission Report - Part 1: Gangs in El Salvador and the Situation of Witnesses of Crime and Corruption*, september 2016;
- Human Rights Watch, *Deported to Danger - United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*, 5 februari 2020.

2.2.2. Op 4 december 2020 brengt de verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota bij waarbij zij refereert aan de volgende stukken en er de weblink van geeft:

- de COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*” van 12 oktober 2020;
- de “*UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador* » van maart 2016.

2.2.3. Op 15 december 2020 dienen verzoekers overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarbij zij volgende stukken voegen:

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Submission by the Office of the United Nations High Commissioner for Refugees in the case of S.M. v. Spain (Appl. No 29659/16) before the European Court of Human Rights*, 30 januari 2017 (stuk 1), verzoekers verwijzen ook naar de weblink;

- UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Brief of amicus curiae United Nations High Commissioner for refugees in support of plaintiffs-appellees in the case CRACE, et al. Plaintiffs-Appellees, v. William P. Barr, Attorney General, et al., Defendants-Appellants*, 31 July 2019, No. 19-5013, (stuk 2), verzoekers verwijzen ook naar de weblink.

In de aanvullende nota verwijzen zij naar de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) genomen op 5 november 2020 in Verenigde Kamers (waarvan zij de nummers niet vermelden) en stellen dat zij niet akkoord gaan dat de bewijslast bij de verzoeker ligt. Zij verwijzen naar de UNHCR "*Guidance Note on refugee claims relating to victims of organized gangs*" van maart 2010 en naar EASO "*Qualification for International Protection (Directive 2011/95/EU) – A judicial Analysis*" van december 2016. Verzoekers wijzen erop dat het onderzoek dat de beslissende autoriteit voert cumulatief en allesomvattend moet zijn, de bescherming door de overheid moet effectief en daadwerkelijk zijn. Hoewel er geen vermoeden bestaat dat er geen bescherming beschikbaar zou zijn, bestaat er ook geen vermoeden dat een bescherming wel beschikbaar is, volgens verzoekers. Dit moet worden onderzocht op basis van de individuele omstandigheden van een verzoeker en van de beschikbare landeninformatie. Bij het verzamelen van landeninformatie rust er een samenwerkingsplicht op de verwerende partij. In stuk nr. 1 stelt het UNHCR dat het rechtssysteem in El Salvador inefficiënt en corrupt is en dat de Salvadoraanse autoriteiten niet in staat zijn om een doeltreffende bescherming te bieden tegen bendes. In stuk nr. 2 wordt vermeld dat de overheid geen bescherming kan bieden, dat de politie en het gerechtelijk apparaat bijdragen tot een hoge straffeloosheid van misdaad in El Salvador. Verzoekers besluiten dat er geen doeltreffende bescherming beschikbaar is voor slachtoffers van de bendes in El Salvador, ondanks de inspanningen geleverd door de Salvadoraanse autoriteiten.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat aan eerste verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet (i) uit verzoekers verklaringen blijkt dat de zus van zijn echtgenote in 2016 gedood werd door bendeleden, toen verzoekers echtgenote de kinderen van de overleden zus meenam, werd ze door bendeleden bedreigd, hierna gingen verzoeker en zijn echtgenote niet meer naar die wijk en hadden ze geen problemen meer door dit incident, na deze gebeurtenis konden verzoeker en zijn gezin nog drie jaar probleemloos in dezelfde woning wonen, mocht er al een vrees kunnen worden afgeleid uit deze verklaringen dan is deze *anno* 2020 niet langer

actueel (ii) het is weinig aannemelijk dat verzoeker weigerde de bendeleden te vervoeren met zijn taxi, het risico dat hij betrokken zou raken bij een misdaad of ontvoering was namelijk minder erg dan de problemen die hij kon hebben met de bendeleden achteraf door zijn gebrek aan medewerking, dit ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven (iii) verzoeker en zijn echtgenote leggen tegenstrijdige verklaringen af over het automerk waarmee verzoeker reed (iv) het is weinig aannemelijk dat verzoeker onmiddellijk begon met het voorbereiden van zijn vertrek uit het land nadat de bendeleden van hem eisten dat hij zou verhuizen uit de wijk, het is weinig aannemelijk dat verzoeker niet eerst probeerde te verhuizen naar een andere wijk (v) na 25 juli 2019 bleef verzoeker nog anderhalve maand in zijn huis wonen, ruimschoots langer dan de 15 dagen die hem gegeven waren. In die tijd verkocht hij zijn auto, regelde hij de paspoorten en vliegtickets en ging hij een verklaring afleggen, het is niet aannemelijk dat hij telkens opnieuw de wijk verliet en de bende passeerde zonder problemen te ondervinden (vi) uit de verklaringen van verzoeksters echtgenote blijkt dat zij niet weet welke bende er actief is in hun buurt, wat niet aannemelijk is gezien de macht van de bendes in El Salvador (vii) gevraagd waarom verzoeker nog anderhalve maand na het incident in zijn huis bleef wonen en meermaals de wijk verliet waarbij hij langs de bendeleden passeerde, antwoordde verzoeker dat de vliegtickets duur waren en dat hij genoeg geld moest verzamelen om met het hele gezin te kunnen vertrekken, uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat hij al op 1 augustus over de nodige reisdocumenten beschikte (viii) verzoekers vrees dat zijn kinderen het slachtoffer zullen worden van het bendegegeweld bij een terugkeer naar El Salvador is een niet gestaafde bewering waaruit niet blijkt dat zijn kinderen persoonlijk gevisieerd worden of een risico lopen op ernstige schade (ix) verzoekers profiel als taxichauffeur volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen (x) er zijn geen elementen aanwezig om te concluderen dat verzoeker louter en alleen op basis van zijn verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling, omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, en omdat (C) de door hem neergelegde documenten niets aan deze appreciatie wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede en de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevatten ook deze beslissingen een motivering in feite, met name dat de verzoeken om internationale bescherming van verzoekster en van tweede verzoeker volledig steunen op de motieven die door verzoeker ter zake werden uiteengezet en dat in het kader van zijn verzoek een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, zodat eenzelfde beslissingen zich ook opdringen voor verzoekster en tweede verzoeker, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het middel kan in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Verzoekers verklaren te vrezen voor hun leven bij een terugkeer naar El Salvador. Verzoeker werkte als taxichauffeur en werd op 25 juli 2019 's morgens benaderd door drie bendeleden die hem

vroegen hen te vervoeren. Verzoeker weigerde dit, werd beledigd door de bendeleden en hij reed verder. Toen hij 's avonds op dezelfde plaats langsreed, werd hij opnieuw tegengehouden door gewapende bendeleden, ze zeiden hem dat hij vijftien dagen de tijd had om de buurt te verlaten, ze bedreigden hem, als hij niet vertrok zouden ze hem en zijn gezin vermoorden. Verzoeker gebruikte die vijftien dagen om alles in orde te brengen voor hun vertrek en om zijn wagen te verkopen. Op 8 september 2019 verlieten verzoekers het land.

2.3.3.2. De Raad stelt vast dat verzoekers *in casu* er niet in slagen een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade: de elementen inzake de zus van verzoekster dateren van 2016 waarna verzoekers geen problemen meer hadden, zodat deze niet langer actueel zijn. Verzoekers verklaringen met betrekking tot verzoekers weigering om bendeleden te vervoeren en de bedreigingen zijn onaannemelijk en ondermijnen de geloofwaardigheid van de asielmotieven, bovendien bevatten de verklaringen van verzoekers onderling tegenstrijdigheden.

Zo oordeelt de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden dat verzoekers verklaringen over zijn weigering om bendeleden te vervoeren weinig aannemelijk zijn. Hij licht dit als volgt toe in de bestreden beslissing:

“U verklaarde dat u door bendeleden werd tegengehouden toen u met de taxi aan het rijden was. Ze vroegen u om hen te vervoeren en u weigerde dit te doen (CGVS 1923829, p. 10), wat, gelet op de reputatie van de bendes van El Salvador, weinig aannemelijk is. Toen u gevraagd werd waarom u hen niet wilde vervoeren, antwoordde u dat wist tot wat de bendes in staat zijn en dat u niet betrokken wilde raken in hun activiteiten (CGVS 1923829, p. 12). Het is niet aannemelijk dat u weigerde om deze bendeleden te vervoeren. De het risico dat u betrokken zou raken bij een misdaad of ontvoering was namelijk minder erg dan de problemen die u kon hebben met de bendeleden achteraf door uw gebrek aan medewerking. Deze onaannemelijkheid ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

In het verzoekschrift brengen verzoekers hiertegen in dat de appreciatie van de verwerende partij door niets wordt gestaafd. Verzoekers leggen uit dat verzoeker voor een moeilijke keuze stond, hij wist dat hij zo goed als zeker zou bijdragen tot het plegen van een misdaad. Verzoekers menen dat de verwerende partij eraan voorbijgaat dat de medeplichtigheid aan een misdaad ook als drukmiddel door de bende tegen verzoeker kan worden gebruikt en dat het allicht niet bij één transport zou blijven, het is bovendien een risico voor zijn werk en het is niet irrationeel dat verzoeker als eerlijke burger niet betrokken wilde raken bij de criminele activiteiten van de bende.

Verzoekers slagen er echter niet in deze pertinente vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Verzoekers uitleg dat hij zich niet schuldig wilde maken aan een misdrijf, doet geen afbreuk aan het feit dat het minder erg is hierbij betrokken te worden dan de problemen die hij kon hebben met de bende door zijn gebrek aan medewerking, namelijk te worden vermoord. De uitleg die verzoekers in het verzoekschrift geven, zijn ook verklaringen *post factum*. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde verzoeker immers niet dat hij bang was dat zijn medeplichtigheid als drukmiddel zou worden gebruikt, dat hij vreesde dat het niet bij één transport zou blijven of dat het een risico zou inhouden voor zijn werk. Integendeel, op de vraag *“Waarom wilde u dat niet doen”* antwoordde verzoeker: *“Omdat ik al heel veel dingen gezien heb. Dingen die collega's van uber zijn overkomen. Ik zag het ook op televisie. Ze werden ontvoerd of stelen de wagen of gaan iemand vermoorden of vervoeren drugs. Ik wilde daar niet in betrokken raken, dat is niet mijn manier van leven; ik ben een eerlijk persoon en wilde niet bij een bende betrokken raken.”* (adm. dossier, notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 12). De vastgestelde onaannemelijkheid blijft dus bestaan.

Inzake het motief *“Verder verklaarde u nog dat u als taxichauffeur met een Kia Forte reed, daarvoor had u een Hyundai Accent (CGVS 1923829, p. 7). Uw echtgenote verklaarde echter dat u met een Nissan Centra reed (CGVS 1923829B, p. 6). Ook deze tegenstrijdige verklaringen breken de geloofwaardigheid van uw asielmotieven af.”* stellen verzoekers dat niet te begrijpen valt wat de verwerende partij hieruit concludeert en dat het feit dat verzoekster het merk en model van de laatste auto verwacht het relaas niet ongeloofwaardig maakt. De Raad wijst erop dat rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de overige motieven. Uit het voorgaande en navolgende blijkt immers dat verzoekers er niet in slagen de onaannemelijkheden in verzoekers relaas aangaande zijn weigering om de opdracht van de bende uit te voeren en zijn bewering dat ze niet konden verhuizen naar een andere wijk, teniet te doen.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat het onaannemelijk is dat verzoeker onmiddellijk het vertrek uit het land begon voor te bereiden in plaats van een vertrek uit de wijk en een verhuis te overwegen. Verzoeker had immers vijftien dagen de tijd gekregen om uit de wijk te vertrekken. De commissaris-generaal overweegt:

"Voorts blijkt uit uw verklaringen dat de bendeleden van u eisten dat u zou verhuizen uit uw wijk, omdat u niet inging op hun eis om hen te vervoeren met uw taxi (CGVS 1923829, p. 10). U begon daarop meteen uw vertrek uit het land voor te bereiden. Het is weinig aannemelijk dat u niet probeerde, of ten minste overwoog, om te verhuizen naar een andere wijk. Ze gaven u immers 15 dagen te tijd om de wijk te verlaten en zich ergens anders te vestigen. Ook deze onaannemelijkheid brengt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven in het gedrang."

In het verzoekschrift stellen verzoekers dat zij niet konden verhuizen. Zij menen dat de onmogelijkheid van een verhuis naar het gebied van een rivaliserende bende blijkt uit de informatie van de verwerende partij en dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en verspreid worden naar leden van dezelfde bende in andere wijken. Verzoekers verwijzen naar de moord op hun (schoon)zus omdat zij woonde en werkte in wijken van rivaliserende bendes.

Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS antwoordde verzoeker op de vraag *"Kon u op een andere plaats in El Salvador verblijven?"* het volgende: *"In heel El Salvador, het hele land, is het gevaarlijk. Waar mijn moeder woont is het gevaarlijk, mijn schoonvader ook. Er is geen enkele veilige plek in El Salvador."* (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 11)

Hieruit blijkt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet sprak over rivaliserende bendes of informatie die wordt doorgegeven binnen dezelfde bende. Verzoekers' uitleg in het verzoekschrift is dus een verklaring *post factum*, die na reflectie en raadpleging van de informatie van de verwerende partij is tot stand gekomen. Dit toont niet aan dat verzoekers zelf met deze problematiek geconfronteerd werden en doet geen afbreuk aan het motief dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers niet eerst probeerden of minstens overwogen om uit hun wijk te verhuizen. Bovendien heeft verzoeker tijdens het onderhoud bij het CGVS verklaard dat hun kolonia vrij was van bendes, enkel als ze de kolonia binnen en buiten wilden gaan, moesten ze langs de bendes passeren: *"Op het laatste adres waar u woonde zijn daar bendes actief? Zoals ik al uitlegde, de kolonia waar we woonden was vrij van bendes, maar als je er buiten gaat in de volgende kolonia zijn er wel bendes. Onze burens zijn de bendes. Er is maar 1 uit en ingang en om aan de hoofdweg te raken moet je 100 m afleggen en die baan is omgeven door bendes en daar moet je elke dag voorbij. Welke bendes? Er is 18 maar ook MS. Welke bende was waar? Bij ons was 18 en ernaast was MS. We zaten op de scheidingslijn en daar waren ook confrontaties, ze gingen naar elkaar toe om te confronteren."* (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 6). *"Hoe wist u dat het bendeleden waren? Het is hun plek. Als je daar passeert, ze staan daar. Er is graffiti op de muur over hun bende, 18, het is hun sector, iemand anders mag daar niet gaan staan. (...)"* (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 11). Dit relateert de bewering in het verzoekschrift dat informatie over verzoekers zou worden doorgegeven door bendeleden van de ene wijk naar de andere, of dat het onmogelijk zou zijn om in een wijk te gaan wonen die bendevrij is of gecontroleerd wordt door een andere bende.

Vervolgens stelt de commissaris-generaal het volgende:

"Het moet worden opgemerkt dat u na 25 juli 2019 nog anderhalve maand in uw huis bleef wonen, ruimschoots langer dan de 15 dagen die u gegeven waren. In die tijd verkocht u uw auto, regelde u de paspoorten en de vliegtickets en ging u een verklaring afleggen bij uw advocaat (CGVS 1923829, p. 10). Het is niet aannemelijk dat u telkens opnieuw uw wijk verliet en de bende passeerde zonder hierdoor enig probleem te ondervinden. Het is bovendien ook niet aannemelijk dat u zelf besliste het risico te nemen om steeds opnieuw langs die bende te passeren. De geloofwaardigheid van uw asielmotieven wordt nog meer op de helling gezet door deze onaannemelijkheden."

In het verzoekschrift brengen verzoekers hiertegen in dat verzoeker de vijftien dagen die hij kreeg, gebruikte om zoveel mogelijk zaken te regelen. Als het nodig was dat hij buiten de kolonia ging, nam hij voorzorgsmaatregelen, hij vroeg hulp aan een vriend voor paspoorten en vliegtickets en verliet de kolonia enkel wanneer het noodzakelijk was in een auto met getinte ruiten.

De Raad stelt vast dat uit verzoekers verklaringen inderdaad blijkt dat hij de verkoop van de auto en de aankoop van vliegtickets regelde in de periode van vijftien dagen die hem gegeven was (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 10 en 11), dat hij levensmiddelen kon kopen in de kolonia

waardoor hij niet langs de bendes moest passeren (ibidem, p. 11), en dat hij enkel voor de paspoorten, tickets (die hij kocht binnen de periode van 15 dagen) en de notaris met de auto zijn woning moest verlaten. Dit deed hij met een vriend die hem vervoerde (ibidem, p. 11) maar hij legde zijn zetel plat en hield zich verborgen (ibidem, p. 11). Naar de luchthaven reden ze ook verstopt in de wagen van een vriend (ibidem, p. 11). De Raad kan bijgevolg dit motief van de bestreden beslissingen niet bevestigen, maar stelt wel vast dat dit geen afbreuk doet aan de voorgaande motieven, namelijk dat het niet aannemelijk is dat verzoekers onmiddellijk wilden vertrekken naar het buitenland en niet eerst een verhuis binnen El Salvador naar een andere wijk overwogen, en dat het niet aannemelijk is dat verzoeker het risico nam om niet in te gaan op de vraag van de bendeleden om hen te vervoeren, in plaats van mee te werken wat minder risico's met zich zou meebrengen. Dit doet evenmin afbreuk aan volgende motieven, zoals hierna blijkt.

De commissaris-generaal vervolgt:

“Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt dat ze niet weet welke bende er actief is in uw buurt (CGVS 1923829B, p. 6), wat niet aannemelijk is gezien de macht van de bendes in El Salvador. Ook op de vraag welke bende u bedreigde, moet uw echtgenote het antwoord schuldig blijven (CGVS 1923829B, p. 9). Dat uw echtgenote niet weet door welke bende u bedreigd werd is erg onwaarschijnlijk, gezien het de reden van uw vertrek betreft. Het is niet aannemelijk dat uw echtgenote hiervan niet op de hoogte is, te meer omdat u verklaarde dat de bendeleden met graffiti hun territorium aanduiden (CGVS 1923829, p. 11).”

In het verzoekschrift stellen verzoekers dat verzoekster haar tijd voornamelijk in de kolonia spendeerde en niet in contact kwam met bendes, waardoor haar concrete kennis daarvan beperkt is. De Raad merkt in dit verband op dat het toch wel opmerkelijk is dat een gebeurtenis met zo'n grote impact (het land verlaten nadat haar man doodsbedreigingen had gekregen) niet op concrete wijze kan worden geduid door verzoekster. Verzoeker verklaarde inderdaad dat de bende 18 haar territorium aanduidde met graffiti en dat het bij hen de bende 18 was, terwijl het ook de grens tussen de verschillende bendes was (notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 6 en 11). De Raad volgt de commissaris-generaal dat het onwaarschijnlijk lijkt dat verzoeker hierover niet zou gesproken hebben met zijn echtgenote, gezien zijn problemen met de bende aan de basis liggen van hun vlucht.

Ten slotte overweegt de commissaris-generaal:

“Het moet verder worden opgemerkt dat u na het incident nog anderhalve maand in El Salvador bleef wonen zonder problemen te ondervinden. U bleef in uw huis wonen en verliet meermaals de wijk waarbij u langs de bendeleden passeerde (CGVS 1923829, p. 10). Gevraagd waarom u nog zo lang wachtte vooraleer te vertrekken, antwoordde u dat de tickets duur waren en dat u genoeg geld moest verzamelen om met het hele gezin te kunnen vertrekken (CGVS 1923829, p. 11). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u op 1 augustus al over de nodige reisdocumenten beschikte (CGVS 1923829, p. 10). Deze elementen bieden geen afdoende verklaring voor uw laattijdig vertrek. Uit deze houding kan niet afgeleid worden dat u een nood had aan internationale bescherming.”

In het verzoekschrift leggen verzoekers uit dat ze het land niet eerder konden verlaten omdat er geen vlucht beschikbaar was waar eerste verzoeker tickets kon boeken voor de hele familie, zijnde vier personen samen, ofwel waren de beschikbare plaatsen te duur. Verzoekers wijzen er ook op dat ze enkel via Iberia konden vliegen, voor andere vluchten met tussenstop moesten ze een visum hebben.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 1 augustus de tickets kocht (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker, p. 10) en dat ze pas op 8 september 2019 het land verlieten omdat de tickets heel duur waren en hij wilde de hele familie meebrengen en hij had niet genoeg geld, hij moest ook nog geld hebben om te eten, had hij genoeg geld gehad, dan was hij direct vertrokken, ze konden niet zo snel vertrekken, hij had ook nog geld nodig voor hotels (ibidem, p. 11). Verzoekster verklaarde dat ze de tickets kochten op 1 augustus, dat ze op 8 september vertrokken uit het land en dat ze nog zolang gebleven zijn omdat de tickets heel duur waren, verzoeker wilde wachten tot de prijzen zakten zodat ze ook nog geld over hadden om te eten en dat hij ook eerst zijn wagen moest verkopen (notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster, p. 9).

Zelfs al kunnen verzoekers worden gevolgd dat zij op 1 augustus tickets kochten voor een vlucht die pas in september plaatsvond omdat zij toen pas met vier samen konden reizen en de prijzen voor die vluchten mogelijk lager waren, dan nog moet worden vastgesteld dat verzoekers het risico namen om in de wijk te blijven na de periode van 15 dagen die aan verzoeker was gegund om te verhuizen en dat hun wens om nog wat geld opzij te hebben voor voeding en een hotel blijkbaar zwaarder doorwoog dan

hun wens om zo snel mogelijk te vertrekken. De commissaris-generaal kon uit deze houding afleiden dat er niet onmiddellijk een nood was aan internationale bescherming.

Inzake het motief dat verzoekers profiel als taxichauffeur op zich niet volstaat om een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen, stellen verzoekers dat verzoeker deel uitmaakt van een risicocategorie, hij loopt een verhoogd risico op afpersing en gedwongen samenwerking met de bendes. In deze merkt de Raad op dat uit verzoekers verklaringen (notities persoonlijk onderhoud CGVS pag. 7) blijkt dat hij sinds januari 2018 aan het werk is als taxichauffeur maar nooit eerder problemen heeft ondervonden. Verzoekers gaan voorbij aan het motief *“De loutere verwijzing naar een profiel of naar een algemene situatie in een land van herkomst volstaat immers niet om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt vervolgd of dat er voor wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u bleef hierover in gebreke.”*

Inzake het motief dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt om te staven dat zijn kinderen slachtoffer zullen worden van het geweld door de bendes, voeren verzoekers aan dat hun zoon (tweede verzoeker) de leeftijdscategorie heeft die een verhoogd risico loopt op gedwongen rekrutering. Vooreerst wordt opgemerkt dat tweede verzoeker momenteel 22 jaar oud is en dat uit de landeninformatie van de verwerende partij blijkt dat rekrutering door bendes gebeurt als kinderen jonger zijn, dus zeker voor de leeftijd die tweede verzoeker had toen hij El Salvador verliet. Voor het overige weerleggen verzoekers niet dat zij geen concrete elementen hebben aangebracht die erop wijzen dat hun kinderen het slachtoffer zullen worden van geweld door de bendes.

2.3.3.3. De documenten die verzoekers in de loop van de administratieve procedure voorgelegd hebben, (adm. doss. eerste verzoeker en verzoekster, stuk 5, map met ‘documenten’, adm. dossier tweede verzoeker, stuk 5, map met documenten) doen geen afbreuk aan het voorgaande. Deze documenten hebben betrekking op de nationaliteit, de identiteit, het werk of de reisweg van verzoekers, die zoals de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen aanstipt – en door verzoekers niet wordt betwist – *in casu* niet in vraag worden gesteld. De overlijdensakte van de (schoon)zus van verzoekers bevestigt dat zij overleden is, maar hieruit volgt niet dat er in hoofdte van verzoekers een nood aan internationale bescherming blijkt.

De Raad stelt vast dat verzoekers in het verzoekschrift geen verweer voeren tegen de motieven van de bestreden beslissingen waar de commissaris-generaal verzoekers verklaring die hij aflegde bij een notaris correct beoordeelt als volgt:

“Ten slotte legde u een verklaring neer over uw problemen die u aflegde bij een notaris. Aangezien dit document gebaseerd is op uw eigen verklaringen is de bewijswaarde ervan laag. Verder kan deze brief de geloofwaardigheid van uw verklaringen niet herstellen, aangezien de documenten in het kader van een verzoek om internationale bescherming enkel het vermogen hebben om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas, hetgeen bij u niet het geval blijkt, kracht bij te zetten. Bovendien verklaarde u zelf dat dit document werd opgesteld met het oog op uw verzoek om internationale bescherming, wat de bewijswaarde ervan nog meer onderuit haalt (CGVS 1923829, p. 12).”

2.3.3.4. Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoekers het voordeel van de twijfel toe te staan.

2.3.3.5. Gelet op wat voorafgaat, tonen verzoekers niet aan dat zij door de weigering van eerste verzoeker om mee te werken met de bende en de daaruit volgende doodsb bedreigingen een gegronde vrees hebben dat zij bij terugkeer naar El Salvador door deze bende zullen worden gedood.

Waar verzoekers op uitgebreide wijze betogen dat er geen bescherming van de nationale autoriteiten beschikbaar is, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen met de bende, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Hun uiteenzetting in de aanvullende nota en de verwijzing naar de stukken 1 en 2 van het UNHCR dat tussenkwam in een procedure voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) en in een procedure voor een rechtbank in de Verenigde Staten, doet hieraan geen afbreuk. Dit betreft een

uiteenzetting van het UNHCR over vervolging door niet-overheidsactoren en een uiteenzetting over geweld door niet-overheidsactoren dat de basis voor asiel kan vormen.

De verwijzing ter terechtzitting naar een tweet van de president van El Salvador van 15 december 2020 dat de autoriteiten die de mensen zouden moeten beschermen, bijdragen aan het geweld, doet hieraan evenmin een afbreuk.

2.3.3.6. Verzoekers stippen aan dat uit de COI Focus "*Salvador. Retour au pays des ressortissants*" van 12 juli 2019 en de geactualiseerde versie van 9 januari 2020 blijkt dat personen die reeds eerder individueel problemen met bendes ondervonden werkelijk een groot risico lopen om in geval van terugkeer opnieuw ernstige problemen te ondervinden zoals afpersing, wanbehandelingen, belemmering van de persoonlijke vrijheid of zelfs moord, of moord van familieleden. Voorts wijzen verzoekers erop dat hun verblijf in het buitenland *an sich* eveneens aanleiding geeft tot een verhoogd risico om bij terugkeer als welvarend te worden beschouwd en het slachtoffer te worden van afpersing en de daarmee vaak gepaard gaande gewelddaden. Zij verwijzen hierbij (onder meer) naar het rapport "*Deported to Danger: United States Deportation Policies Expose Salvadorans to Death and Abuse*" van Human Rights Watch van februari 2020.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Te dezen tonen verzoekers, zoals hierboven al werd uiteengezet, niet op aannemelijke wijze aan dat zij reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador. Zij maken dan ook niet aannemelijk dat zij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zullen ondervinden.

Het verblijf van verzoekers in België voor de duur van hun asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor zij identificeerbaar zouden zijn als personen die in het buitenland hebben verbleven. Overigens hebben verzoekers in de loop van administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

Waar verzoekers stellen dat de beschermingsverzoeken van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht moeten worden onderzocht, stelt de Raad vast dat verzoekers dit algemene betoog niet verder *in concreto* op hun individueel geval betrekken.

De Raad betwist verder niet dat verzoekers bij terugkeer te maken kunnen krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekers in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoekers nalaten concreet aannemelijk te maken dat ze ernstige problemen riskeren bij terugkeer naar

El Salvador omwille van het feit dat ze in het buitenland hebben verbleven en moeten terugkeren naar hun land van herkomst.

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te concluderen dat voor verzoekers geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen. Evenmin kan een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat ze een dergelijk risico lopen in El Salvador.

2.3.3.7. Waar verzoekers nog verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig. Evenmin voeren verzoekers dienstig aan dat de organisatie van de bendes maakt dat informatie over personen die bij bendes in een negatief daglicht staan, bewaard en in sommige gevallen ook verspreid wordt naar leden van dezelfde bende in andere wijken en dat er geen intern vluchtalternatief is. Aan hun vrees voor de bende wordt immers geen geloof gehecht, zodat niet kan worden aangenomen dat verzoekers bij deze bende in een negatief daglicht staan en er in hun geval geen nood is aan een intern vluchtalternatief. In dit verband wordt ook verwezen naar punt 2.3.3.2. van dit arrest.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (*“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekende partijen is om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. In deze optiek moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Bijgevolg maken verzoekers niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers door het CGVS uitvoerig werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan en dat de rechten van verdediging zijn geschonden kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

2.3.6. Waar verzoekers in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekers niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET